

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

Mai 1989

25. årg.

Han er oppstanden!

Les Mt. 28,1-8

Intet annet verden bringer håp og trøst som dette ord. Jesu Navn! Slik heter det i sangen. Og det har sin årsak i dette at på den ene side er denne verden syndig. Den *ligger i* det onde (1 Joh. 5,19), og så denne tittel som engelen her gir Jesus. Jesus, *den korsfestede!*

Ja, hva annet kan bringe håp og trøst, når jeg ser at den verden av synd Gud vredes over, og den avgrunn av ondskap Skriften maler for oss, den bor der inne i *mitt hjerte?* Hva annet bringer da håp og trøst enn Jesus, *den korsfestede?*

Slik sang «de gamle»: «Vis meg fordervelsens avgrunn i meg.» D.v.s. de ba ikke først og fremst om herlighet og fremgang osv. men *om sannheten*. Og Herren hører bønner som er etter Hans vilje. Derfor kunne de også skrive slike sanger om den korsfestede som de ofte gjorde.

Det var *denne* Jesus de var opptatt av, den korsfestede. Og det er *denne* Jesus hvert sant Guds barn er opptatt av. For det er *denne* Jesus de ser sitt behov av så sant de lever i lyset. Og det er ikke vakkert det vi får se i lyset når det er rettet på oss. Hele verden ligger i det onde, skriver apostelen, og det er ikke bare ord, men *det er slik!* Og vi er en del av denne verden slik vi er i oss selv.

Her ser vi i det 3 og 4 vers, menneskets reaksjon i møte med en himmelsk skapning. De *falt som døde til jorden*. Det syndige menneske i møte med det hellige.

Derfor finnes det heller ikke noe annet håp eller noen annen trøst enn dette: «Jesus, den korsfestede.» For *den hellige* skal vi alle møte, om vi tror det eller ikke.

«Skynd dere nå avsted og si til Hans disipler: Han er oppstått fra

de døde. Og se, Han går i forveien for dere til Galilea, der skal dere se Ham. Se, jeg har sagt dere dette!» v. 7. Hvem var det de skulle se? Den oppstandne vil du si, og det er sant. Men det velsignede er, at det er *Jesus den korsfestede* som er oppstanden. *Det* er frelsesbudskapet til oss. Han sto opp *med de sår* Han fikk for vår synd. Og med disse sår gikk Han inn i himmelen og bærer dem nå, *i dag*.

Jeg har hørt det sagt, endog av predikanter: «Han er jo ikke lenger på korset, Han er oppstanden» i den mening at en ikke lenger skal henge ved korsfestelsen. De mener det kanskje vel, men du for en uforstand, og sannheten er vel at det bare er det «gamle menneske» som vil berge seg? For en «stor» og «herlig» Gud, det er noe for det «gamle menneske», men en korsfesta?!

Hva nytte hadde jeg vel av at Han levde og lever, dersom det ikke hadde vært en langfredag? Det er jo det som gjør oppstandelsens dag til en trøstens dag for oss. For der viser Gud for all verden, for deg og meg, at Han tok imot *Jesu offer*. Da Han oppreiste Ham fra de døde. Det var nemlig med min og din synd Han gikk til korset.

Og så ser vi Ham der i møte med den Hellige Gud. Og det ser

jo ut som at alt går under. Han ser jo i menneskers øyne ikke ut som en Frelser og Messias der Han henger. D.v.s. en som har Guds behag. Han ser jo ut som en forbryter som lider for sin synd, *under Guds forbannelse*. Om du hadde spurt de religiøse autoriteter på den tid, så ville de ha vist deg, *utifra Skriften* at forbannet er hver den som blir hengt på et tre (5 Mos. 12,23). Og så kunne de se opp på Jesus. *Guds ord* plaserte Ham jo! Forbannet!

Vi kan forstå det mørke som senket seg over disiplene. Det var på denne bakgrunn de så det. Han de trodde var Israels frelser, deres frelser, hang nå under *Guds forbannelse*. Det hadde de jo endatil *Guds ord* på!

Men mange, mange hundre år tidligere hadde Herren talt ved profeten Jesaja: «Hvem tenkte i Hans tid at når Han ble utryddet av de levendes land så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff Ham?»

Dette så ikke engang disiplene! Det *traff Ham* –, så var misgjerningen borte fra Guds åsyn. «Jeg tar dette landets misgjerning bort på *en dag*», sier Han ved profeten Sakarias. Men hvem tenkte i Hans tid? Og hvem tenker i vår tid, at da alt så ut som tapt, da ble det uskyldige blod sprengt ut på him-

melens alter til en soning for all verdens synd? Ja, her gjelder vel i sannhet Guds ord, at over alt hellig ligger et dekke (Jes. 4,5)?

Så står Han altså frem for døiplene etter dette voldsomme møte med Gud, for syndens skyld og sier: «Brødre!» «*Min Far og deres Far, min Gud og deres Gud.*»

Deres synd var tatt bort! De gikk omkring der som noen skinnende perler i Guds øyne. Slik som Han engang hadde skapt dem, *i sitt bilde*.

Og der gikk Peter nedtynget av sitt store fall, Tomas av sin vantro og alle de andre som svikta og løp hver til sitt da det gjaldt som mest. Men Jesus hadde vært innfor Gud med sitt blod og renset dem.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-990845.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø. Tlf. 04-43 36 85
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Ja, vi kan vel tro dette om døiplene. *Skinnende perler i Guds øyne.* Men du og jeg, hva med oss? Det er såvisst ikke slik vi kjenner oss. Og det er heller ikke vår erfaring i vårt daglige liv, at vi kunne skinne på noen måte. Men Hebr. 9,12 sier: «Ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod gikk Han inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning.» Når Guds ord taler om denne dag, Golgatadagen, så sier det: «Dette er dagen som Herren har gjort la oss fryde oss og glede oss på den!» (Salme 118,24). Da skuet salmisten i Ånden frem mot denne spesielle dagen på Golgata. Vi kan få fryde og glede oss i det som Herren har gjort! Det Han gjorde denne dag, da Han tok landets (folkets), misgjerning bort. (Sak. 3,9).

Han var borte disse tre dagene Jesus, så kommer Han tilbake og forkynner: «Nå er alt ferdig, kom!»

Hvorfor er vi så trege til å tro? Hvorfor tenker vi at vi må ha noe mer? «La oss fryde oss og glede oss», sier ordet. Men syndere som vi er i oss selv, så er vi trege til å tro.

«Du kan ikke tro, å, men kjære, så hør: Gud har jo sin Sønn for oss givet! Kom hit, kom til korset, se Lammet som dør! Dets blod har erhvervet oss livet og synden fra verden borttaget.»

Einar Kristoffersen

Har du funnet din plass, har du kommet til ro?

2 Tim. 3,14-15

Kjære unge venn!

Du er vel felt til ro hos Jesus og har funnet din plass i Guds rikes samfunn på jord?

Se, det er viktig for deg. Kanskje var du så heldig å få sitte på mors og fars fang på møter og sommerskoler fra du var ganske liten. Dette var så naturlig for deg også da. Å være med far og mor. Ja, de visste så vel hva som var best for deg og ønsket å gi deg det aller beste.

Samling om Guds ord og samfunnet av de troende venner, ja, det var det aller beste far og mor visste for deg kjære venn. De ville du skulle få lære Jesus å kjenne.

Hvordan har du det så i dag? Gir du akt på far og mor sin ferd i dag? De ville så gjerne at du skulle falle til ro og hvile, skjønner du. «Da du vet av hvem du har lært det», leste vi her. Og så videre: «— og du fra barndommen av kjenner de hellige skrifter.» Herren vil at du skal være hos dem som har lært deg om Jesus helt fra barndommen av. Du trenger ikke grunne på hvor du hører hjemme her på jord. Har du far og mor, ja, da har du et hjem. Ser du dette, kjære

deg, i åndelig betydning? Der er et ferdig hjem, et samfunn av troende venner, som har funnet Jesus, som venter på deg, at du skal falle til ro og finne din plass.

Kjære unge venn, vi trenger hverandre du og jeg på himmelveien. Kom og la oss hjelpe hverandre og vitne for hverandre om Jesus.

Det er så kort en stund, så kommer Jesus for å hente hjem sin brud. Å, tenk om du da fremdeles går og leter etter hvor du hører hjemme.

Du er innbudt til bryllup i himlen og det er jeg også.

»Det gjelder både liten, stor
Det gjelder også far og mor
Kun Jesu frelsersverk er det
Som fører frem. Den vei er tornefull
Og trang, men også full av
Gledessang! Kom la oss sammen gå
På veien til Guds stad.»

«Og når vi når den trygge havn
Vi møter Jesu åpne favn. Da
Skal vi synge Lammets sang, Halleluja!
Så mange enda ei vet om at
Jesus står og sier KOM! At
Han betalte syndens dom på
Golgata.»

Sølvi Straumstein

Kobberslangens ophøielse

Av Ch. Spurgeon

(forts. fra forrige nr.)

For en forfærdelig ting det er å bli bitt av en slange! Jeg tenker nogen av dere minnes historien med Gurling, en av krypdyr-vokterne i Zoologisk Have. Det hendte i oktober 1852. Denne ulykkelige mann skulde ta avskjed med en venn som skulde reise til Australia, og som mange har forsiktig skulde han absolutt drikke sammen med ham. Han drakk en hel del brennevin, og skjønt han sannsynligvis ville ha blitt rasende om nogen hadde sagt han var full, så hadde han øiensynlig tapt sans og samling. Han gikk tilbake til sin post i dyrehaven i en ophisset tilstand. Nogen måneder i forveien hadde han sett en opvisning av slangebesvergere, og dette spørkte i hans stakkars forvirrede hjerne. Han måtte etterligne egarterne og leke med slanger. Først tok han en marokkansk giftslange ut av buret, la den om halsen, og vred og slynget den omkring sig. Heldigvis lot den sig ikke opirre til å bite ham. Hjelpepasseren ropte: «Legg for Guds skyld slangen tilbake», men den våpelige mann svarte: «Jeg er inspirert.» Han la slangen tilbake og utbrøt: «Nu tar

jeg kobraen.» Denne dødelige slange var noget dvask efter foregående natts kulde; derfor la den dumdristige mann den inn til brystet så den kviknet til og gled nedover inntil hodet kom til syne ned-enfor vesteryggen hans. Han tok den i kroppen omtrent en fot fra hodet og grep den derpå lengere nede med den andre hånden i den hensikt å holde den i halen og svinge den om hodet på sig. Han holdt den et øieblikk like ut for ansiktet sitt, og som et lynglimt hugg slangen ham mellom øinene. Blodet strømmet ned over ansiktet på ham, og han ropte om hjelp, men kameraten flyktet i redsel og var borte han visste ikke hvor lenge, fortalte han juryen, for han var helt forvirret. Da hjelpen kom, hadde Gurling lagt kobraen tilbake igjen og satt på en stol. Han sa: «Jeg er dødsens.» De bragte ham i en drosje og tok ham til hospitalet. Først tapte han talevennen, han kunde bare peke på sin stakkars hals og stønne; så sviktet synet ham og tilsist hørselen. Pulsen svant gradvis, og én time etter at han var blitt bitt, lå han lik. Der var bare et lite merke over nesen,

men giften bredte sig gjennem legemet, og han var dødens bytte. Jeg forteller dere denne historie for at dere kan bruke den som lignelse og lære aldri å leke med synden, og desuten for at dere kan få et levende begrep om hvad det vil så å bli bitt av en slange. Tenk om Gurling kunde blitt lagt ved å se på et stykke kobber, vilde ikke det ha vært et godt budskap for ham? Der var intet lægemiddel for det stakkars forblindede menneske, men der er et lægemiddel for dig. For mennesker som er bitt av syndens brennende slanger er Jesus Kristus blitt ophøiet, ikke bare for dere som fremdeles leker med slangen, ikke bare for dere som har varmet den ved brystet og følt den krype langs legemet, men for dere som virkelig er blitt bitt og er dødelig såret. Er nogen stukket så han er blitt syk av synd og kjenner den dødelige gift i blodet – for ham er det Jesus fremstilles idag. Skjønt han kanskje anser sitt tilfelle for håpløst, er det for slike Guds mektige nåde skaffer et lægemiddel.

Slangens bit var smertefullt. Det heter i teksten at det var «brennende» slanger; det sikter kanskje til deres farve, men sannsynligst hentyder det til giftens brennende virkninger. Den opheet og betendte blodet så hver åre

blev som en sydende flod fylt av angst. Hos nogen mennesker har den slangegift vi kaller synd beteutet deres sind. De er rastløse, misfornøide og fulle av frykt og angst. De skriver sin egen fordømmelsesdom, de er sikre på de er fortabte, de avviser hvert budskap om håp. Du kan ikke bevege dem til å høre nøkternt og rolig på nådens ord. Synden fremkaller slik redsel hos dem at de oppir sig selv som dødens bytte. Det var for folk som var bitt av de brennende slanger at kobberslangen blev ophøiet, og det er for folk som faktisk er forgiftet av synd at Jesus forkynnes. Jesus døde for dem som ingen råd vet sig. For dem som ikke kan tenke klart, for dem som tumles op og ned i sitt sinn, for dem som er fordømt allerede – for sådanne er det Menneskesønnen blev ophøiet på korset. Hvor godt at vi kan fortelle dere dette.

Bittet av disse slangene var, som nevnt, dødelig. Israelittene kunde ingen tvil nære om det, for «der døde meget folk av Israel» i deres nærvær. De så sine egne venner dø av slangebittet, og de hjalp til å begrave dem. De visste hvorfor de døde, og var sikker på at det var fordi giften av de brennende slanger var i deres årer. De hadde intet påskudd til å innbilde sig at

du kunde bli bitt og enda leve. Nu vet vi at mange er omkommet som følge av synden. Vi svever ikke i tvil om hvad synden vil gjøre oss, ti det fortelles i det ufeilbare ord at «den løn som synden gir, er døden,» og «når synden er fullmoden, føder den død.» Vi vet også at denne død betyr endeløs ulykke, for Skriften beskriver de fortabte som folk der er kastet ut i mørket utenfor «hvor ormen ikke dør og ilden ikke slukkes.» Vår Herre Jesus sier at de fordømte går bort til evig straff hvor der skal være gråt og jammer og tenderskjæring. Vi burde ingen tvil nære om dette, og de fleste av dem som sier sig å tvile, er slike som frykter for at det skal bli deres egen lodd, som vet at de selv går ned til evig ve, og derfor søker å lukke øinene for sin uundgåelig dom. Akk at der på prekestolene skal finnes smigrere som ved å spille samme melodi degger for deres kjærighet til synden. Vi hører ikke til blandt dem. Vi tror på hvad Herren har sagt i hele dets fryktelige alvor, vi kjenner Herrens straffedommer, og derfor overtaler vi folk til å undfly. Men det var for mennesker som hadde fått det dødbringende bit, for mennesker hvis bleke ansikter døden hadde begynt å sette sitt segl på, for mennesker hvis årer brente av slangens

fryktelige gift – det var for dem Gud sa til Moses: «Gjør dig en brennende slange og sett den på en stang; og hver den som er bitt og ser på den, han skal leve.»

Der er ingen grense satt for hvor langt fremskreden forgiftningen kunde være; hvor langt den enn var gått, lægemidlet hadde fremdeles kraft. Om en person var blitt bitt et øieblikk i forveien og bare så nogen få bloddråper piple frem og bare kjente en liten svie, så kunde han se og leve. Og om han hadde ventet, ulykkeligvis ventet, om det så var en halv time og taleevnen sviktet ham og pulsen blev svak – bare han kunde se, skulde han straks leve. Ingen grense var satt for kraften av det guddommelig forordnede lægemiddel eller for dets frie anvendelse på dem som trengte det. Løftet hadde ingen begrensning: «Hver den som er bitt og ser på den, han skal leve,» og vår tekst sier oss at Guds løfte blev opfylt i hvert tilfelle uten undtagelse, for vi leser: «Og når en slange hadde bitt nogen (d.v.s. hvemsomhelst), og han så hen til kobberslangen, blev han i live.»

(forts. neste nr.)

Et liv her nede på jorden

1/ Et liv her nede på jorden
 Uten Ham som er synderes venn
 Et korsets tre uten Jesus
 Vi aldri når himmelen
 Vi takker deg kjære Frelser
 Du villig gikk inn i vår nød
 Jeg vet at det var for å redde
 Hver synder fra dom og død

2/ Ja du ble sendt av din Fader
 som gave til syndens jord
 Vi kan og skal ei betale
 For gaven så rik og stor
 Din omsorg vi aldri fatter
 Vi vet at du alt gjør vel
 Du var slik som vi skulle være
 Vår kjære forsoner og venn

3/ Vi tror du sitter der oppe
 Ved Faderens høyre hånd
 Det var for oss du vant seier
 Du løste vårt trellebånd
 Du gikk under syndens byrde
 Og du har med blod betalt
 du levde et liv til Guds ære
 Så kjærlig du ordnet alt

4/ Hos Jesus der er det hvile
 Tross synder og nederlag
 Vår Frelser selv måtte lide
 Han frelse til slekten gav
 Hans øye trofast våker
 Han gir det som tjener oss best
 Den tid vi skal være her nede
 Er Jesus vår eneste trøst

5/ En dag står vi frelste der hjemme
 I himlen hos Jesus kjær
 Tenk da er vi berget for evig
 Vi alltid skal være der
 Der fins ingen synd som därer
 Vi engstes ei mere der
 Ja da har vi nådd himmelandet
 Vi skuet i ånden her.

Ragna Brendtøy, 1989

Følg meg!

Bak den foraktede Frelser skal vi ha vår plass. Søk ikke en større ære enn den Han fikk. Let ikke etter en lettere vei enn veien i Hans fotspor. Ble Han miskjent, foraktet og aktet for intet, så

undre deg ikke over om dine kår blir som Hans. Søk aldri verdens gunst, takk heller for dens forakt; for den er din ære.

(Fredrik Wisløff)

Det gjorde Gud

Rom. 8,3

Det er to ord som jeg aldri kan lære, tro eller minnes rett. Det er ordene *fortapt* og *fullbragt*.

Et menneske med de kristnes vanlige trang etter å finne noe hos seg selv som kunne være til trøst ved siden av troen på Jesus, gikk lenge dypt nedslått og sukket: Jeg er så kraftlös. Det er ingen bønnhørelse for meg, så Gud forløser meg fra min synd. Jeg har ingen rett sorg, og intet alvor. Hvor forferdelig det er!

Slik gikk dette mennesket i lang tid, opptatt med seg selv. Og mørkt var det.

Til slutt talte Herren til vedkommende på en spesiell måte i en drøm.

Han drømte at han skulle synge noe, sammen med noen venner. Sangboken var gammel, ja, gul av elde, og da den ble åpnet, var versene satt i to spalter på siden. Sangen var svært lang, og en gammelmodig stil. Men da han skulle til å synge, og så på ordene, så bestod den lange sangen av bare ett ord, som stadig ble gjentatt: *Fullbragt, fullbragt, fullbragt!*

Og da han skulle vende bladet stod det også på den andre siden med samme, vakre bokstaver: *Fullbragt, fullbragt, fullbragt!*

Enda et blad vendte han og så den samme, endeløse sangen: *Fullbragt, fullbragt, fullbragt!*

Da våknet han av drømmen. Men ordet *fullbragt*, med det innhold som det evige himmelkor skal lovesynte, stod levende for hans sjel. Og Den hellige Ånd forklarte det slik: Alt, alt det som du burde gjøre og være, er *fullbragt* av Jesus. Det ble fullbragt for deg. Alt, og nettopp det som var umulig for loven, det gjorde Gud. Han kom for å frelse det som var fortapt. Alt (i oss) er fortapt, men alt (i Kristus) er fullbragt.

Men jeg skulle jo alvorlig frykte Gud?

Javisst. Men det er fullbragt!

Og jeg skulle vel i det minste angre og be rett? Det er fullbragt.

Men min grenseløse synd og ulydighet? Fullbragt!

Min utakknemlighet og treghet? Fullbragt!

Nå måtte han bare gråte av kjærlighet til en slik Gud, og nå fikk han kjenne i sitt hjerte hva det er som virker ånd og helliggjørelse.

Barmhjertige Gud! Åpne denne helligdom for sjelen, og sett disse bokstavene i ildskrift for min sjels øye: Kristus er lovens ende. Alt, alt i oss er fortapt! Alt i Kristus er fullbragt!

Rosenius

For sjå, eg skaper ein ny himmel og ei ny jord

(Esa. 65,17)

Eg har fleire gonger høyrt prestar forkynna at det er feil å venta at denne jorda me lever på skal forgå og at Gud skal skapa nye himlar og ei ny jord, at det er den same jorda me lever på som skal reinsast og skapast om, nå sist i eit referat frå Geilomøtet.

Det ser ut for å vera mange måtar å lese og forstå skrifta på. Her seier Herren gjennom prof. Esaias: «For sjå, eg skaper ein ny himmel og ei ny jord, og det gamle skal ikkje hugsast meir og ikkje renna nokon i hugen.» Og Johannes vitnar i Openb. 21,1: «Og eg såg ein ny himmel og ei ny jord; for den fyrste himmelen og den fyrste jorda hadde kvorve bort, og havet er ikkje meir». Dette skulle vera klare ord, og Skrifta seier at Herren vaker yver ordet sitt og set det i verk.

Korleis skal det så gå med denne jorda me lever på, den som er så full av synd, og som er underlagd Guds forbanning og synda og døden si lov? Det svarar Gud sjølv på gjennom Peters andre brev 3. kap. der han talar om Herrens dag.

Herrens dag

Fyrst talar han om at i dei siste dagar skal det koma spottarar med

spott som seier: *Kvar vert det av lovnaden om hans atterkoma?* for frå den tid fedrane sovna av til no står alt ved lag som frå opphavet av skapningen. Til det svarar apostelen at dei som kjem med slike påstandar er blinde for at himlar var det frå gamal tid og ei jord som hadde vorte til ut av vatn og gjennom vatn ved Guds ord. (1. Moseb. 1,6-f). Den verda som då var, gjekk under i vassflaumen.

Dei himlar som no er, og jorda er ved det same Ordet sparde til elden, og vert oppehaldne til den dagen då ugudlege menneske skal verta dømde og fortapte. (2. Pet. br. 3,7).

Når Herren har drygt, som sume tenkjer, så er det ikkje av di han er langdrygen med ord og lovnad, men det er av di Herren er langmodig med dykk, og vil ikkje at nokon skal gå fortapt men koma til omvending. *Men Herrens dag skal koma*, som ein tjuv om natta. Då skal himlane forgå med dundrande ljom, og himmelklotane skal koma i brand og verta oppløyste, og jorda og alle verk på henne skal verta oppløyste og oppbrende. Sidan no *alt dette vert oppløyst*, kor må ikkje då de streva etter heilag ferd og gudfryktig liv,

med di de ventar på og skundar fram tida då Guds dag kjem, som skal gjera at himlane vert oppløyste i eld og himmellekamane kjem i brand og brånar. (2.Pet. br. 3,10-12) Kan det seiast klårara kva enden blir på verda og alle vantru og ugudelege menneske?

I vers 13 seier Peter: *Men me ventar etter hans lovnad nye himlar og ei ny jord*, der rettferd bur. Det var dette Abraham, profetane og alle dei truande i den gamle pakta såg, trudde på, døydde i trua på utan å ha fått det, dei såg det langt borte og helsa det og sanna at dei var framande og utlendingar på jorda. Dei som seier slikt, dei syner at dei søker eit fedreland – ikkje eit jordisk, men dei stundar etter eit betre, det er eit himmelsk, difor skjemmest ikkje Gud ved dei, ved å kallast deira Gud, for han har bygt ein by ferdig åt dei. (Hebr. 11,13-16).

Eg trur for visst at den byen dei såg var det Nye Jerusalem, som Johannes såg kom ned frå himmelen til den nye jorda Gud skaper, som er omtala i Openb. kap. 21. Og som hebr.brevets forfattar talar om for dei truande hebreane i kap. 12,22-29: *Men de er komne til Sions fjell og den levande Guds by, det himmelske Jerusalem, og til dei mange tusen englar, til høgtidstemna og lyden*

av dei fyrstefødde, som er oppskrivne i himmelen, og til domaren, som er Gud for alle, og til åndene å dei fullenda rettferdige, og til Jesus, millommannen for ei ny pakt, og til skvettigs-blodet, som talar betre enn Abels blod. Sjå til at de ikkje viser ifrå dykk han som talar! – Lat oss difor, me som får eit *urykkeleg rike*, vera takksame og dermed tena Gud til hans hugnad med blygd og otte! For vår Gud er ein øydande eld.

Og eg såg ein ny himmel og ei ny jord (Openb. 21,1-f.).

Johannes fekk her sjå fram til tida etter at den fyrste himmelen og den fyrste jorda hadde kvorve bort. Korleis det er der, det fortel skriftene ikkje så mykje om, berre små glytt og stykkevis og delt slik Ordet seier. Av det ser me at det er ei ganske anna jord enn den fyrste jorda, at her finst mykje som ikkje finst på den nye jorda. Det fyrste er at havet er ikkje der, tenk deg ei jord utan havet? Sola og månen er der heller ikkje. Dei treng ikkje sola eller månen til å skina åt seg i det nye Jerusalem og på den nye jorda, for Guds herleddom opplyser den, og Lammet er hans ljos. Skrifta seier at Gud er ljos, og det finst ikkje myrker i han, og Jesus er ljoset åt menneske på ei heilt anna vis enn her nede. I det nye Jerusalem og på den nye

jorda finst ikkje myrker, for dag og natt skal ikkje vera der. Det er Guds bustad hjå menneska, han skal bu hjå dei og vera deira Gud. Der er ikkje synd, ikkje sjukdom, ikkje død skal meir vera til, og heller ikkje liding og sorg og skrik skal meir vera til. Gud har turka kvar tåra frå augo deira, for dei fyrste ting er borte. Og han som sat på kongsstolen, sa: *Sjå eg gjer alle ting nye!* Og han sa til meg: Skriv! for desse orda er truverdige og sanne.

Den heilage byen, det nye Jerusalem.

Det såg eg stiga ned frå himmelen frå Gud, budd som ei brur som er prydd for brudgomen sin. Ein engel sa til han: Kom, eg skal visa deg brura, vivet åt Lambet (v. 9-10) Byen hadde Guds herlegdom. I Openb. 19,7-9 får me høyra meir om brura: Lat oss gleda og fagna oss og gjeva han æra! for brudlaupet åt Lambet er kome, og brura hans hev budt seg til, og det er *henne gjeve* å klæda seg i skinnande og reint fint linty. For det fine lintyet er dei rettferdige gjerningane åt dei heilage. (Bruredrakta du blei iklædd då du tok imot Jesus og blei fødd på nytt, og dei gjerningar Jesus og Heilaganden har virka i deg og ved deg etter dei fekk flytta inn i hjarta ditt og livet ditt).

Og han seier til meg: Skriv: Sæle er dei som er bedne til brudlaupsnattverden åt lambet! Og han seier til meg: *Dette er Guds sanne ord.* Er du beden i brudlaupet, har du teke imot innbjodinga? Om ikkje, så gjer det i dag.

Skilnaden er stor på det gamle Jerusalem og det nye Jerusalem. Det Jerusalem, som no er, *det er i trældom med barna sine.* Men det Jerusalem som er der oppe, er fritt, og det er mor vår. Les Galat. 4,22-31. Det nye Jerusalem er kalla ein by, for det er ei samling av mange, frelseste syndarar, fødd av Anden, og er Guds barn etter lovnaden, som er oppfyllt i Kristus, som livde i Kristus og døydde i trua på Jesus, han som blei gjort til synd for oss og døydde for våre synder og sto opp til vår rettferdigjering. (2. Korint. 5,14-21). Dei salige som bur i det nye Jerusalem, det er dei som han samla til eitt i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorda, til eit Guds hushald når tidene var fullkomne (Efes. 1. kap.) I Jesus Kristus har dei fenge arvelut, er Guds arvingar og Jesu Kristi nedarvingar. Røvaren på krossen tok han med seg, og alle som let seg frelsa har han henta heim ein for ein. Og dei som lever når Jesus kjem att, dei skal bli han (Jesus)

lik, for me skal sjå ham som han er.

Syndelekamen, kjøtet, tok Jesus med seg i grava og gjorde til inkjes på krossen, der han betalte for oss ved sitt offer, død og blod. Den dagen dei døydde låg lekamen att og blei til jord, som han var laga av, men ånda og sjela gjekk heim til Gud i paradis.

På Jesu Kristi dag sto dei opp med ein åndeleg lekam, eller blei forvandla på ein augneblink, i hans, dette døydelege iklædt udøyelegdom, og dette forgjengelege iklædt uforgjengelegdom.

Det fell for langt å ta meir med i eit stykke som skal vera kort, men du kan sjølv finna fram Bibelen din og lesa om det i 1. Korinter.br. 15. kap.

Berre ei lita stund, så kjem han som koma skal!

«Når høsten er endt og vår sommer forbi, når preken og bønn er ei mer. Når håpet for evig er ute fordi Vår frelser inbyder ei fler – Ja, når høsten er endt og vår sommer er forbi, å er du da med til Jerusalems fred Der livssolen aldri går ned?»

Amund Lid

Om Kristi himmelfart

Av Johan Gerhard

Troende sjel, betrakt din brudgoms himmelfart! Kristus har undradd sine troende sin synlige nærværelse for å øve deres tro, for salige er di som ikke ser, og dog tror (Joh. 20,29). Hvor vår skatt er, der vil og vårt hjerte være (Mt. 6,21). Kristus, vår skatt, er i himmelen. Derfor skal også vårt hjerte holde seg til himmelske ting og trakte etter det som er der oppe (Kol. 3,2).

Liksom bruden lenges sterkt og inderlig etter sin brudgoms komme, således også den troende sjel stetse lenges etter den dag, da den

skal få gå inn til Lammets bryllup (Åp. 19,7). Den skal stadig forlate seg på Den Hellige Ånd, som Herren etterlot seg til pant, da Han oppfor til himmelen. Den skal sette sin lit til Herrens legeme og blod, som den mottar i den hellige nattverd, og den skal tro klippefast, at våre legemer, som er blitt mettet av den uforgjengelige spire, en gang skal oppvekkes igjen. Da skal vi få skue hva vi nu tror. Da skal vårt håp bli sannhet og virkelighet. Nu er Herren oss vandringsmenn nær i en fremmed skikkelse (Luk. 24,15), men i det

himmelske fedrelands boliger skal vi lære å kjenne og skue Ham som Han er.

Vår Frelser for opp til himmelen fra Oljeberget (Luk. 24,15), for oljetreet er etfredens og et frydens tegn. Med rette for opp derfor også Han fra Oljeberget, Han som ved sin lidelse tilveiebragte fred og ro for våre angsfulle samvittigheter. Med rette for opp fra Oljeberget Han, som i himmelen ble mottatt av hærskarenes høye jubelrop.

Hva der tildrog seg på dette berg, kaller oss til himmelske ting. Vi vil følge denne kallelse med hellig lengsel, da vi ikke kan følge den med våre føtter. Også Moses steg opp på et berg til Herren (2. Mos. 19,3). På et berg tilbad de hellige patriarker (Joh. 4,20). Abraham valgte seg et bergland, Lot derimot et sletteland å bo på. Således skal også den troende sjel forlagte denne verdens lavland og i hellig andakt stige opp til himmellens høyder. Da vil den fornemme Guds liflige tiltale i sitt innerste, da vil den kunne tilbe Ham i ånd og sannhet (Joh. 4,23). Da vil den med Abraham kunne unnfly den evige ild, som er beredt denne verdens lave vesen. Betania betyr ydmykhetens og trengselens bolig, og gjennom denne trengsel står inngangen til Guds rike åpen for oss, liksom også Kristus fra trengs-

elens stad gikk inn til sin himmelske herlighet og glede (Luk. 24,26-50). Like til den tid syntes himmelen å være stengt og porten til paradiset voktet av et blinkende sverd (1. Mos. 3,24). Men nu åpner Kristus som seiersfyrste himmelen og viser oss veien til det himmelske fedreland, som vi var kommet bort fra.

Hans disipler stod og så opp mot himmelen (Ap.gj. 1,11). Således skulle alle Kristi rette disipler opp løfte sitt hjertes øye til betraktning av himmelske ting.

O Herre Jesus hvilken herlig utgang din lidelse dog har! Hvor salig, hvor hurtig var dog denne forandring! Hvor ganske anderledes var du dog, da jeg så deg på Golgata, og hvor herlig er du dog nu jeg skuer deg her på oljeberget! Der var du alene, her er du omgitt av mange tusen engler. Der var du opphøyet på et kors, her hever du deg i en sky til himmelen. Der var du hengt mellom røvere, her jubler du i engelens kor. Der var du naglet til et kors og fordømt, her er du fri og de fordømtes begruer. Der led og døde du, her triumferer du i salig glede.

Kristus er vårt hode (Ef. 5,24), vi er Hans lemmer. Fryd deg derfor, du troende sjel, og vær glad over ditt hodes himmelfart, for dets herlighet er også din! Hvor

Han regjerer som har antatt vårt kjød, der tør vi også håpe at vi skal regjere. Hvor Han, som har antatt vårt blod, hersker i herlighet, der kan også vi håpe å bli herlige, omenskjønt våre synder står oss i veien, for Han, som er blitt delaktig i vår natur, støter oss ikke bort.

Hvor hode er, der skal også lemme være. Vårt hode er inngått i himmelen, og derfor kunne også de øvrige lemmer med grunn håpe en gang å bli opptatt i himmelen, ja ennu mere, de eier allerede nu sin del i himmelen.

Kristus er steget ned fra himmelen for å forløse oss, og Han er etter faret opp til himmelen for å forherlige oss. For oss er Han født, for oss har Han lidt, for oss er Han derfor faret opp til himmelen. Ved Kristi lidelse befestes vår kjærlighet, ved Hans oppstandelse vår tro, ved Hans himmelfart vårt håp.

Men vi skal etterfølge vår brudgom – ikke alene med brennende lengsel, men også med gode gjer-

ninger. I riket som er her oventil, skal intet urent komme inn (Åp. 21,27). Derpå er også englene, som kommer fra det himmelske Jerusalem, et tegn for oss. De var iført hvite klær, hvorved deres renhet og uskyldighet gis tilkjenning.

Med ydmykhetens lærer kan ikke vårt hovmod, med det godes opphavsmann kan ikke vår tvedrakt, med den rene jomfrus sønn kan ikke vår yppighet og vellyst fare til himmels. Med våre laster kan vi ikke følge alle dyders Fader dit, med våre synder kan vi ikke komme derinn med den rettferdige, og med våre sykdommer kan vi ikke gå derinn med legen.

Den som lenges etter en gang å skue Gud ansikt til ansikt, han må også vandre verdig for Hans ansikt. Den som håper på himmelske ting, må fornekte de jordiske.

Så dra dog våre hjerter til deg, kjære Herre Jesus!

(fra Hellige Betraktninger)

Kjære mor

Har Herren fått vise deg hva det ligger i dette å være mor? Har Han fått vise deg kallet som du har fått i hjemmet som mor og hustru? Kjære deg, be om åpenbaringsånd, så du får se dette i Herrens lys i ORDET.

Herren velsigner med ektemann og barn. «Mannen skal forlate far og mor og bli hos sin hustru og de skal være ett kjød.» (1 Mos. 2,24).

I Salme 127,3 står det: «Se, barn er Herrens gave, livsfrukt er en lønn.»

Disse gaver og velsignelser går du fra når du går ut i arbeidslivet.

For at mannen ikke skulle være alene skapte Gud kvinnens (1 Mos. 2,18). Så du og jeg er altså skapt for mannen. Hva skjer når mor går bort fra dette? Mann og barn, Herrens velsignelse, blir overlatt til seg selv, et fast holdepunkt i hjemmet forsvinner. Her er det nok mange som protesterer idag, men har du snakket med Herren om denne sak? Har Han fått *deg* i tale?

Men den største forandring skjer i mors eget hjerte. Nesten uten å merke det blir hun revet med av denne tidsånden der kvinnens skal få realisere seg selv, og der mann og barn blir nedvurdert. Og her råder også mammon.

I begynnelsen er nok overgangen stor, fra et godt avhengighetsforhold i hjemmet til barn og mann. Og der hun plutselig står opp i noe helt fremmed. Undrende hører hun folk tale om hjemmet på en «frigjørende» måte, og snart så blir hun revet med.

Kjære deg, det skjer noe i mors hjerte, der kommer inn noe som ikke hadde plass der før. Det er så godt å få komme ut, en blir så ensidig av å gå

hjemme blir det sagt. Man kjære deg, du kan ikke tjene to herrer.

Å, om Herren kunne få tale like inn i vårt hjerte om disse ting. Vårt kall her på jord er først og fremst å være mor og hustru i hjemmet til Herren selv løser oss fra disse band. Ser du at mor idag går bort ifra det som Herren velsigner og setter så høyt? Det å være mor og hustru blir ikke høyt vurdert i dag nei. Men du kan tro Herren vurderer dette høyt. Og har du fått lys over disse ting, så er jeg sikker på at du også vurderer dette høyt.

Du sier kanskje som mange i dag at du er nødt til at arbeide ute for å hjelpe på økonomisk. Men har du da sett på ditt forbruk i Herrens lys? I verden, men ikke av verden, sier ordet. Her er mange fristelser for oss alle. Kanskje du må leve enklere i alle måter, og er du så villig til det? «Det er Herrens velsignelse som gjør rik.»

En dag løser Herren deg fra disse band og da er du fri, men ikke før det skjer.

Kjære mor, kom hjem!

«Ingen som du me i verda finn, ingen som du kunne smila. Mor, du hjartegode.»

Sølvi Straumstein